

Casa Regala a Romaniei

145 de ani

1866 - 2011

Theopyle Politéia

Hohenzollern-Sigmaringen

Hohenzollern-Sigmaringen este o ramură a dinastiei de Hohenzollern, care au condus Prusia și ulterior Germania până în 1918. Comitatul Hohenzollern-Sigmaringen a fost format în 1576, în urma partajării Comitatului Hohenzollern, un fief al Sfântului Imperiu Roman. La moartea ultimului conte de Hohenzollern, Carol I (1512-1579), teritoriul a fost divizat între fiii acestuia: (1) Eitel Frederick IV de Hohenzollern-Hechingen (1545-1605); (2) Carol II de Hohenzollern-Sigmaringen (1547-1606); (3) Christof de Hohenzollern-Haigerloch (1552-1592). Principii de Hohenzollern-Sigmaringen au condus un mic principat din sud-vestul Germaniei. Spre deosebire de ramura Hohenzollern de Brandenburg, Hohenzollern-Sigmaringen-ii și verii lor de Hohenzollern-Hechingen, o altă ramură dinastică, au rămas catolici.

Principatul a devenit un stat independent în 1815 după terminarea Războaielor Napoleoniene. În 1849, Hohenzollern-Sigmaringen și Hohenzollern-Hechingen au fost anexate Prusiei. Anexarea statului lor nu a însemnat însă și pierderea importanței pe care a avut-o Casa de Hohenzollern-Sigmaringen. Ultimul prinț, Karl Anton, a fost prim-ministru prusac în perioada 1858 - 1861. Cel de-al doilea fiu al său, Karl Eitel Friedrich de Hohenzollern-Sigmaringen a devenit Domnitor al Principatelor Române (1866-1881) și apoi rege (1881-1914) de România, sub numele de Carol I de România, iar casa dinastică înființată de el a rămas pe tron până la sfârșitul monarhiei române în 1947. Opoziția franceză la candidatura fratelui mai mare a lui Carol, Prințul Leopold pentru tronul Spaniei a declanșat Războiul Franco-Prusac (1870-1871), care a dus la formarea (ianuarie 1871) a Imperiului German.

Casa Regală a României

Casa Regală a României a fost întemeiată de prințul Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, devenit la 10 mai 1866 regele Carol I al României. România a devenit «Republică Populară» la 30 decembrie 1947 în urma abdicării de la tron a regelui Mihai I.

În 1866 Alexandru Ioan Cuza, principele Moldovei și al Munteniei, a fost înlăturat de la tron printr-un complot pus la cale de partidele vremii. Puterile europene au recunoscut Unirea Principatelor din 1859 doar pe durata domniei lui Cuza, de aceea în 1866 s-a pornit o activitate diplomatică deosebită pentru aducerea unui prinț străin. Însuși domnitorul Cuza afirma : Eu voiesc să fie bine știut că niciodată persoana mea nu va fi nici o împiedicare la orice eveniment care ar permite de a consolida edificiul public la a cărei așezare am fost fericit a contribui. Instaurarea unei dinastii străine era dorită din următoarele motive: menținerea și consolidarea statutului național, creșterea prestigiului european, întărirea autonomiei și nu în ultimul rând încetarea luptelor pentru domnie atât de acerbe, care măcinaseră de veacuri viața politică a românilor.

După o perioadă de căutări și după ce contele de Flandra a respins propunerea delegației românești, la inițiativa lui Napoleon al III-lea, Ion C. Brătianu pleacă în Germania la Düsseldorf. Aici Carol, fiul principelui Carol Anton de Hohenzollern, acceptă propunerea, un mare rol având și doamna Hortense Cornu (prietenă lui Napoleon al III-lea), care făcuse deja demersuri asupra lui Carol. Alegerea lui Carol ca prinț domnitor în România era așadar sprijinită de Franța, prin Napoleon al III-lea, dar și de Prusia, (Bismarck). Este de menționat faptul că bunica prințului, marea ducesă Stefania de Baden, era fusese înfiată de Napoleon Bonaparte. Dinastia de Hohenzollern a dat numeroase personalități istoriei medievale și moderne europene, cel mai de seamă fiind Wilhelm I, rege al Prusiei apoi împărat al Germaniei. Din ramura Hohenzollern-Sigmaringen se trage și Dinastia Regală a României : Carol I, Ferdinand I, Carol al II-lea, Mihai I. Prințul Karl Anton de Hohenzollern și principesa Josefina, părinții lui Carol, au avut 6 copii : Leopold, Stefania, Carol, Anton, Friederich și Maria. Al treilea lor copil, pe numele său Carol Ludovic de Hohenzollern, s-a născut în ziua de 7/20 aprilie 1839, a primit în familie o educație spartană, băieții fiind destinați unor cariere militare. Deviza acestei case era **Nihil sine Deo** (Nimic fără Dumnezeu) care a fost preluată și de către Dinastia Română.

Theopyle Politéia

Carol I al României

Carol I, pe numele său complet Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen -- (n. 10 aprilie 1839, Sigmaringen - 10 octombrie, 1914, Sinaia) a fost domnitorul, apoi regele României, care a condus Principatele Române și, apoi România, după abdicarea lui Alexandru Ioan Cuza. Din 1867 a fost membru de onoare al Academiei Române, iar între 1879 și 1914 a fost protector și președinte de onoare al aceleiași instituții.

În cei 48 de ani ai domniei sale (cea mai lungă domnie din istoria statelor românești), Carol I a obținut independența țării, căreia i-a și crescut imens prestigiul, a redresat economia și a pus bazele unei dinastii. A construit în munții Carpați castelul Peleş, care a rămas și acum una dintre cele mai vizitate atracții turistice ale țării. În perioada sa au fost construite primele universități, la Iași, respectiv București. După războiul ruso-turc, România a câștigat Dobrogea, iar Carol a ordonat ridicarea primului pod peste Dunăre, între Fetești și Cernavodă, care să lege noua provincie de restul țării.

Carol s-a născut în Sigmaringen ca Prințul Karl von Hohenzollern-Sigmaringen. Era cel de-al doilea fiu al prințului Karl Anton și al soției sale, principesa Josephine. După finalizarea studiilor elementare s-a înscris la școala de cadeti din Münster. În 1857 termina cursurile Școlii de Artilerie din Berlin. Până în 1866 (când a acceptat coroana României) a fost ofițer german.

A participat la Al doilea război din Schleswig, mai ales la asaltul catedralei Fredericia și al Dybbøl, experiență care îi va fi de folos mai târziu în Războiul ruso-turc. Deși nu era de statură înaltă, Carol a fost descris drept soldatul perfect, sănătos, disciplinat și de asemenea un politician excelent, cu vederi liberale. Cunoștea bine mai multe limbi europene. Familia sa, dinastia de Hohenzollern-Sigmaringen, era înrudită cu familia lui Napoleon al III-lea și avea relații excelente cu acesta. România era în acea perioadă sub o influență puternică a culturii franceze, iar recomandarea de către Napoleon a prințului Carol a valorat mult în ochii politicienilor români, la fel ca și rudenția de sânge cu familia prusacă domnitoare. Ion Brătianu a fost politicianul român trimis să negocieze cu Carol și familia acestuia posibilitatea ca prințul Carol să vină pe tronul României.

După exilarea lui Alexandru Ioan Cuza țara era în plin haos. Alegerea lui Cuza ca domnitor în ambele principate fusese singurul motiv pentru care puterile europene permiseseră unirea principatelor Moldovei și Țării Românești, iar acum țara risca să ajungă la dizolvarea acestei uniri. Tânărul Carol a trebuit să călătorească incognito (pe traseu a fost nevoit să apeleze la experiența dobândită de Brătianu și Rosetti pe parcursul revoluției pașoptiste; astfel el, practic, s-a deghizat), sub numele de Karl Hettingen, cu trenul pe ruta Düsseldorf - Bonn - Freiburg - Zürich - Viena - Budapesta, datorită conflictului care exista între țara sa și Imperiul Austriac. Nici chiar în țara sa de origine nu era bine văzută această preluare a scaunului Principatelor, fapt afirmat de cancelarul Bismarck (care l-a avertizat mai mult sau mai puțin amical că va fi nevoit să pupe "papucul Sultanului", fapt în sine care a fost ocolit de Carol și de predecesorul acestuia). După ce a pășit pe teritoriul țării, punând prima dată piciorul pe pământ românesc în localitatea Drobeta Turnu-Severin (prima casă în care a intrat fiind actualmente bibliotecă), Brătianu l-a însoțit mai departe cu trăsura până la podul Mogoșoaiei.

Pe 10 mai 1866, Carol a intrat în București. Vestea sosirii sale fusese transmisă prin telegraf și a fost întâmpinat de o mulțime entuziastă de oameni, dornici să cunoască noul conducător. La Băneasa i s-a înmănat cheia orașului. Și-a rostit jurământul în limba franceză: "**Jur să păzesc legile României, să-i apăr drepturile și integritatea teritorială**". Domnia lui Carol I a început, de fapt, în aprilie 1866, odată cu intrarea sa în țară. Proclamat domnitor al Principatelor Române în ziua de 10 mai 1866, rămâne cu acest titlu până în 26 martie 1881, când este proclamat rege, devenind astfel primul rege al României. A fost primul monarh din dinastia Hohenzollern-Sigmaringen, al cărei nume se transformă, începând cu Regele Ferdinand I, în Casa Regală de România, dinastie care va conduce țara până la proclamarea Republicii Populare Române în 1947.

Imediat după sosirea în țară, parlamentul României a adoptat la 29 iunie 1866 prima constituție a țării, una dintre cele mai avansate constituții ale timpului, aceasta fiind inspirată din constituția Belgiei, care dobândise independența din 1831. Aceasta a permis dezvoltarea și modernizarea țării. S-a decis ca aceasta să ignore dependența curentă a țării de Imperiul Otoman (în practică acest fapt a fost transpus în omiterea constituționalizării obligațiilor față de Poartă), acțiunea care s-a constituit într-un prim pas spre independență. Articolul 82 specifica: "Puterile conducătorului sunt ereditare, pornind direct de la Majestatea Sa, prințul Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen, pe linie masculină prin dreptul de primogenitură, excluzând femeile. Descendenții Majestății Sale vor fi crescuți în spiritul religiei ortodoxe.

Theopyle Politéia

Pentru consolidarea prestigiului personal și al țării, pe 9 septembrie 1878 a primit titlul de „Alteță regală”. Pe 15 martie 1881, Constituția a fost modificată pentru a specifica, printre altele, faptul că din acel moment șeful statului va fi numit rege. Ceremonia de încoronare a avut loc pe 10 mai 1881. Ideea de bază a tuturor constituțiilor regale din România era aceea că regele conduce fără a guverna.

Regele Carol a fost descris drept o persoană rece. Era permanent preocupat de prestigiul dinastiei pe care o fondase. Soția sa, Regina Elisabeta, îl caracteriza ca „o persoană care își poartă coroana și în somn”. Era foarte meticulos și încerca să își impună stilul fiecărei persoane care îl înconjură. Deși era foarte devotat sarcinilor sale de rege al României, niciodată nu și-a uitat rădăcinile germane.

În timpul domniei sale, țara a obținut independența deplină față de Imperiul Otoman, după un război efectiv intens, modern și foarte eficace (cunoscut în istorie ca Războiul de Independență, dar și ca Războiul ruso-turc, 1877 - 1878), în care contribuția României a fost decisivă. În timpul luptelor desfășurate pe teritoriul Bulgariei de azi, armata română l-a avut pe Carol ca lider efectiv, regele fiind prezent personal pe câmpul de luptă. România a întâmpinat anumite dificultăți în obținerea recunoașterii independenței, astfel, mai întâi, desemnatul român, Eraclie Arion, nu a fost primit la negocierile din iulie 1878 purtate la San-Stefano invocat fiind motivul că nu este o țară independentă, unde i-a fost impus României un "schimb", astfel Cadrilaterul intra în componența statului Român, dar era cedat sudul Basarabiei (mai exact județele: Cahul, Bolgrad și Ismail). Mariel Puteri, nemulțumite de privilegiile obținute de Rusia, au convocat Tratatul de la Berlin din septembrie 1878, unde delegația română nu a fost primită inițial, ea fiind primită după ce delegația condusă I.C. Brătianu, a consfințit nu numai independența absolută a României față de "Sublima Poartă," dar și un imens prestigiu internațional datorat tuturor, de la rege (care a dovedit a fi un excelent strateg militar) până la ultimul soldat, totuși independența a fost recunoscută după acceptarea "schimbului" de la San-Stefano și modificarea articolului 7 din Constituție, care până în acel moment prevedea limitarea dreptului de vot doar persoanelor de rit ortodox.

De asemenea, consolidarea unirii Moldovei cu Țara Românească, eliminarea relativei "șubrezi" și a pericolelor ce amenințau continuu mărețul act al Unirii de la 5 - 24 ianuarie 1859, precum și intrarea țării în rândul națiunilor suverane, prin proclamarea României ca regat, în anul 1881, au fost toate urmări directe ale Războiului de independență, confirmat de sus-numitul Tratat de la Berlin. Prestigiul intern și internațional a fost consolidat și de reglementarea la succesiunea tronului prin "pactul de familie" încheiat la data de 17 mai 1881 (nu existau sucesori, singurul descendent al familiei, Măriuca, a murit la 4 ani, probabil de hemofilie, intrucat exista o legatura de rudenie Carol-Elisabetha de Weid, sau Carmen Silva) prin care era declarat succesor Ferdinand, nepotul după frate al lui Carol. Tot în timpul domniei lui Carol I, în 1913, în urma celui de-al doilea război balcanic, terminat prin Tratatul de la București, din 1913, România obține partea de sud a Dobrogei, Cadrilaterul, de la Bulgaria.

Viața politică internă, încă dominată de către familiile de mari proprietari de pământ, organizată în jurul partidelor rivale, Liberal și Conservator, a fost lovită de două răscoale ale țăranilor, în sudul Țării Românești, în aprilie 1888 și în partea nordică a Moldovei, în februarie 1907, care a cuprins repede și sudul până în martie. Răscoalele au fost reprimate în mod sângeros.

Domnia îndelungată a lui Carol a ajutat dezvoltarea rapidă a statului român. Dar, spre sfârșitul domniei sale și începutul Primului Război Mondial, regele dorea să intre în război de partea puterilor centrale, în timp ce opinia publică era de partea Triplei Antante. Carol a semnat un tratat secret în 1883, care lega România de Tripla Alianță și, deși tratatul trebuia activat doar în cazul în care Rusia imperialistă ar fi atacat unul dintre membrii tratatului, Carol era convins că cel mai onorabil ar fi fost intrarea în război de partea Imperiului German.

A fost convocată o întrunire de urgență a membrilor guvernului unde Carol le-a comunicat existența tratatului și și-a exprimat dorința sa. A întâmpinat o opoziție crâncenă din partea membrilor guvernului. Se spune că aceasta i-ar fi provocat moartea subită pe 27 septembrie/10 octombrie 1914. Viitorul rege Ferdinand, sub influența soției sale, Regina Maria, a fost mai dispus să asculte opinia publică

Când a fost ales principe al României, Carol nu era căsătorit și, conform constituției române, aprobată de el însuși, nu avea voie să se căsătorească cu o femeie de origine română. În 1869, principele a inițiat o călătorie în Europa și mai ales în Germania, pentru a își găsi o mireasă. În final, a întâlnit și luat de soție pe Elisabeta de Neuwied (3 noiembrie 1869). Mariajul lor a fost unul dintre cele mai puțin potrivite, el fiind un bărbat rece și calculat, iar ea o visătoare notorie. Au avut doar un copil, principesa Maria, născută pe 27 august 1871 și decedată pe 28 martie 1874. Aceasta a dus la o înstrăinare a celor doi membri ai cuplului regal, Elisabeta nereușind să-și revină complet din trauma pierderii unicului copil. Spre sfârșitul vieții lor, Carol și Elisabeta au reușit să găsească o modalitate de a se înțelege reciproc și au fost descriși ca fiind buni prieteni. Lipsa de urmași a cuplului regal al României a făcut ca Prințul Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen, fratele lui Carol, să devină următorul succesor la tronul României. În octombrie 1880, Leopold renunță la tronul țării în favoarea lui Wilhelm, fiul său cel mai mare.

Theopyle Politéia

Acesta, la rândul său, în 1888 renunță la tronul României în favoarea fratelui său mai tânăr, Ferdinand, care va deveni principe de România, moștenitor al tronului și mai apoi rege al României în ziua de 10 octombrie 1914, la moartea unchiului său, Carol I, domnind până la moartea sa, survenită la 27 iulie 1927. Soția lui Carol, Elisabeta a încercat să-l influențeze pe prinț ca să se căsătorească cu Elena Văcărescu. Conform constituției române, însă, nu avea voie să ia de soție o româncă. Pentru a clarifica incidentul, Elisabeta a fost exilată pentru 2 ani, până când Ferdinand a luat-o de soție pe Maria.

Al. Antoniu & Lt. Eliad **Maiestatea Sa Regele Carol I** - Socecă, București - Albumul Armatei Române, 1902

Castle Peleş - photochrom lithograph 1890

Theopyle Politéia

Ferdinand I al României

Ferdinand I al României, născut Ferdinand Viktor Albert Meinrad von Hohenzollern-Sigmaringen, (n. 24 august 1865, Sigmaringen - d. 20 iulie 1927, Sinaia--Castelul Peleş) a fost rege al României din 10 octombrie 1914 până la moartea sa. Din 1890 a fost membru de onoare al Academiei Române, iar între 1914 și 1927 a fost protector și președinte de onoare al aceleiași instituții.

Născut în Sigmaringen în sud-vestul Germaniei, Prințul Ferdinand de Hohenzollern-Sigmaringen a devenit moștenitor al tronului după unchiul său fără copii, Regele Carol I al României în noiembrie 1888, după renunțarea la tron a tatălui și fratelui său mai în vârstă. În 1893, după o idilă cu poeta Elena Văcărescu, domnișoara de onoare a Reginei Elisabeta (relație întreruptă la intervenția Consiliului de Miniștri, care a reamintit Principelui că nici un membru al Familiei Regale nu se poate căsători decât cu Prințese de origine străină), Prințul Ferdinand s-a căsătorit cu Prințesa Maria de Edinburgh, care era nepoata Reginei Victoria a Marii Britanii și a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei. Au avut împreună trei fii și trei fiice, cel mai mare băiat, botezat Carol, urmând să devină Regele Carol al II-lea al României. Deși rudă cu familia imperială ce conducea Germania, Hohenzollern, Ferdinand a hotărât, împreună cu Consiliul de Coroană din 14/27 August 1916, intrarea României în Primul Război Mondial de partea Antantei împotriva Germaniei și Austro-Ungariei,

realizând astfel pasul cel mai important pentru realizarea idealului României Mari. (Constantin Kirițescu, „Istoria războiului pentru întregirea României”, 1916-1919, București, 1922).

În 1914, Ferdinand a devenit Rege al României, la 49 de ani, depunând jurământul solemn și promițând că va fi "un bun român". În timpul războiului mondial, Regele Ferdinand s-a alăturat curentului favorabil Antantei, și, în 1916, pe 14 august, a prezidat Consiliul de Coroană în cadrul căruia a luat o hotărâre dramatică: intrarea României în război împotriva țării sale natale, Germania. Cu tot entuziasmul românilor, situația de pe câmpul de luptă nu a fost favorabilă, o bună parte din teritoriul României fiind ocupat de către trupele Puterilor Centrale. Ferdinand și întregul guvern român s-au refugiat, în noiembrie 1916, la Iași. Pentru Rege și familia sa a fost o perioadă extrem de grea, perioadă în care toate planurile păreau să se năruie. În plus, în 1917, murea de febră tifoidă, la numai 4 ani, Prințepile Mircea, cel de-al șaselea copil al cuplului regal. Familia sa din Germania l-a renegat, la Castelul Hohenzollernilor arborându-se steagul de doliu. Astfel, el a refuzat să ratifice pacea separată între Puterile Centrale și România. În cele din urmă, situația avea să se schimbe. În cursul anului 1918, anul de naștere al României Mari, Ferdinand s-a întors triumfal la București, în fruntea armatei Romane, trecând pe sub Arcul de Triumf, întâmpinat fiind de populația entuziastă. Ferdinand a fost încoronat rege al României Mari printr-o ceremonie spectaculoasă, în ziua de 15 octombrie 1922 la Alba Iulia.

Viața politică internă în timpul domniei sale a fost dominată de Partidul Național Liberal condus de frații Ion și Vintilă Brătianu. Cucerirea Transilvaniei a lărgit însă baza electorală a opoziției, a căror partide principale s-au unit în ianuarie 1925 - octombrie 1926 pentru a forma Partidul Național Țărănesc. Regele Ferdinand nu a fost însă scutit de necazuri. Fiul său cel mai mare, moștenitorul tronului, trăia o viață scandaloasă și, încălcând ordinea monarhică, s-a căsătorit clandestin, la Odesa, cu Ioana Lambrino. Tribunalul Ilfov a anulat însă căsătoria, iar Ioana Lambrino a fost exilată împreună cu fiul nelegitim al lui Carol. Prințepile a fost trimisă într-o lungă călătorie, în jurul lumii, pentru "a o uita" pe Ioana Lambrino. La 10 mai 1921, Carol s-a căsătorit, la Atena, cu Elena, fiica Regelui Constantin al Greciei.

În 1921, Ferdinand va avea bucuria să trăiască nașterea nepotului său, Mihai, fiul lui Carol și al Elenei. Cu toate acestea, mariajul dintre Carol și Elena nu avea să reușească, moștenitorul tronului părăsindu-și soția și fiul, fugind la Paris împreună cu amanta sa, Elena Lupescu. În cele din urmă, cu inima tulburată, Regele îl desemnează ca urmaș la tron pe nepotul său, Mihai, dezmoștenindu-l, în același timp, pe fiul său Carol. Ferdinand a murit în 1927, de cancer intestinal și a fost urmat la tron de nepotul său Mihai, sub o regență formată din trei persoane, din care făcea parte și cel de al doilea fiu al lui Ferdinand, Prințul Nicolae. Regele Ferdinand fost înmormantat la Curtea de Arges, alături de unchiul sau, Regele Carol I, și Regina Elisabeta, pe lespede sa de mormant stand scris:

"Aici odihnește robul lui Dumnezeu Ferdinand I, Rege al României, născut la 24 august 1865, rapostat la 20 iulie 1927 la castelul Pelisor. Luând carma țării la 11 octombrie 1914, a tras sabia la 15 august 1916 pentru dezrobirea romanilor de peste vechile hotare, infaptuind întregirea neamului și încoronându-se la 15 octombrie 1922 la Alba Iulia ca primul Rege al tuturor romanilor"

Theopyle Politéia

Regina Maria a României

Moto: “Sometimes the things dreamers do seem incomprehensible to others, and the world wonders why dreamers do not see the way others do” – Cate odata vizionarii minunilor par sa fie neintelesi de altii si lumea se intreaba de ce visatorii nu vad lucrurile ca toti ceilalti. Queen Marie of Romania at the dedication of Maryhill Museum of Art, 1926.

Regina Maria a României a fost fiica ducelui Alfred de Saxa Coburg si Gotha, cel de al doilea fiu al Reginei Victoria, mama sa a fost Marea Ducesă Maria Alexandrovna, unica fiică a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei. Printesa Maria a fost nepoata Regelui Edward al VII-lea si verisoara primară a Țarului Nicolae al II-lea si a Regelui George al V-lea. Nascuta la Eastwell Park, Kent, Anglia in data de 29 octombrie 1875, Maria Alexandra Victoria s-a logodit la 16 ani cu Printul Ferdinand de Hohenzollern, mostenitor al tronului României. Căsătoria a avut loc la 29 decembrie 1892. Despre viata ei furtunoasa se stie sau se doreste a sti extrem de putin, nu am nici o pofta sa o discut in afara calitatilor reginei ca intelectual, soldat si om politic cu o formidabila adeziune fata de poporul si tara care au adoptat-o.

Celebra sa bunică, Regina Victoria, nu a fost entuziasmata de casatoria cu Printul Ferdinand, din doua motive. Primul ar fi diferenta de temperament si al doilea de proasta parere pe care o avea despre Romania (atunci mica), Romania pe care o caracteriza “foarte instabilă si având populatia destul de coruptă”, asta era pe la sfarsitul secolului al XIX-lea. Cu toate greutatile, Maria Alexandra Victoria s-a logodit la 16 ani cu Printul Ferdinand de Hohenzollern, mostenitor al tronului României. Căsătoria a avut loc la 29 decembrie 1892. Regina Maria a fost sfetnicul cel mai apropiat si mai credincios regelui Ferdinand, până la moartea acestuia în 1927.

Pe timpul negocierilor tratatului de la Versailles, Regina Maria a călătorit la Paris, s-a instalat la Hotelul Crillon, în Place de la Concorde, si de acolo a pledat pentru cauza românilor, reamintindu-le aliatilor occidentali enormul sacrificiu al Armatei Române. Serviciul adus României de regina Maria a fost crucial, desi putin înțeles. Când negociatorul sef al delegatiei românești, primul ministru Brătianu, a început să piardă teren, regele a rugat-o pe regină să intervină, iar aceasta a plecat într-o misiune neoficială la Paris si la Londra. Voiagele ei diplomatice au fost extraordinare si au produs rezultate extrem de putin cunoscute.

Regina Maria a României a purtat o îndelungată corespondență cu Sam Hill, un om de afaceri american, bun prieten si confident. Sam Hill a construit un muzeu, (Maryhill Museum) situat în statul Washington, care expune o mare parte din garderoba regală, mobilier precum si alte obiecte, inclusiv coroana reginei si corespondenta personala. In corespondenta lor, scrie Regina Maria ca in limba romana nu exista termenul “accountable” (liable to account for one’s actions) Eu cred ca exista, termenul este răspunzător. Poate termenul e mai nou si nu exista in anii '20, termenul astazi exista.

Prieten apropiat al reginei, primul american decorat cu Ordinul Coroana României, înfiintat de regele Carol I, i-a dedicat reginei un muzeu situat în statul Washington, parte a Statelor Unite ale Americii, la nordul fluviului Columbia, care expune o mare parte din garderoba regală, mobilier, precum si alte obiecte, inclusiv coroana reginei si corespondenta despre care vorbesc.

Din nefericire, acest muzeu este extrem de putin cunoscut romanilor, chiar celor care traiesc in America, cred ca sunt unul din cei foarte putini care l-am vizitat in ultimi 10-15 ani. Muzeul adaposteste in afara splendidelor obiecte personale ale reginei si o colectie de icoane ortodoxe de o valoare artistica si religioasa inestimabila.

Personal am fost extrem de interesat de corespondenta din care se pot vedea si intelege deficientele majore ale mult slavitei clase politice romanesti, chiar in momentele de restriste ale tarii in primele etape ale primului razboi mondial.

Theopyle Politéia

Nicolae al României un Prinț Uitat

Fiu al Regelui Ferdinand I și al Reginei Maria, prințul Nicolae de Hohenzollern (n. 15 august 1903, Sinaia — d. 9 iunie 1978, Lausanne) a fost fratele mai mic al Regelui Carol al II-lea și unchi, după tată, al Majestății Sale Regale Mihai I al României. El și-a petrecut întreaga existență princiară în umbra Coroanei Regale a României, jucând un rol mai activ doar între anii 1927 – 1930 când a făcut parte din Consiliul de Regență ce conducea țara în locul regelui minor Mihai I. A murit la vârsta de 75 de ani, departe de țară, după patru decenii de exil forțat.

Prințul Nicolae, Nicky cum îl alinta familia regală, s-a născut la Sinaia în Castelul Pelișor, pe data de 5 august 1903, fiind al patrulea copil al cuplului princiar Ferdinand și Maria. La nașterea sa, fratele mai mare, Carol, avea 10 ani, iar surorile sale - Elisabeta și Mărioara - 9 și, respectiv, 3 ani. A mai avut o soră - Ileana, născută în 1909, și un frate - Mircea, născut în 1913 și mort prematur, în 1916. Copilul a fost botezat de însuși țarul Nicolae al II-lea al Rusiei, cel care peste 15 ani avea să fie ucis împreună cu întreaga familie de către bolșevici. În Povestea vieții mele, Regina Maria l-a prezentat în cele mai frumoase culori pe Nicolae.

Era „un băiețel frumos, cu nasul cam lung... ochii erau de un albastru intens, cu o privire impunătoare, uneori aproape fioroasă.” Un copil „independent, capricios, ciudat, chiar imprezvizibil”, dar „seducător, direct, cu o fire deschisă”. Regina mai nota: „Unchiul însuși (Carol I) nu rezista acestei mici ființe impulsive, ale cărei ștregării și veselii spontane îl amuzau și îl destindeau.” Principele Nicolae a primit o educație deosebită, dar nu una destinată viitorului rege; preocupările sale au fost direcționate spre cariera militară, sport (mai ales automobilism), viața mondenă. Ca membru al familiei regale, participa la diferite festivități, prezida unele societăți și asociații sportive sau de caritate. Nu-l interesau problemele politice și nici nu dorea să se implice în activități care impuneau exprimarea unei opțiuni politice. Și totuși, în septembrie 1918, numele său a fost invocat cu prilejul renunțării principelui Carol la prerogativele de moștenitor al tronului, ca urmare a căsătoriei sale cu Zizi Lambrino. Atunci, Alexandru Marghiloman, președintele Consiliului de Miniștri, i-a declarat regelui Ferdinand: "Printul Carol trebuie decăzut din prerogativele sale; printul Nicolae, proclamat în locul său și pentru el făcută educație severă și serioasă". Propunerea n-a fost acceptată, nici de suveran, nici de ceilalți lideri politici. Ea și-a pierdut rostul deoarece, în noiembrie 1918, Carol a acceptat desfacerea căsătoriei sale cu Zizi Lambrino, care a fost anulată în ianuarie 1919. Dar, în iulie 1919, Carol a renunțat din nou la calitatea de moștenitor al Coroanei.

La 3 ianuarie 1926, în cadrul unei întruniri restrânsă desfășurate la Sinaia - cu participarea regelui Ferdinand, reginei Maria, președintelui Consiliului de Miniștri Ion I.C. Brătianu, ministrului Justiției George Mărzescu, ministrului Agriculturii Alexandru Constantinescu, patriarhului Miron Cristea și a principesei Elena (sotia principelui Carol) -, s-a hotărât componența Regentei: principele Nicolae, patriarhul Miron Cristea și președintele Înaltei Curți de Casă și Justiție Gheorghe Buzdugan. La 4 ianuarie 1926, Adunarea Deputaților și Senatul au aprobat cele hotărâte la 31 decembrie 1925 și 3 ianuarie 1926, adoptând legile care consfințeau noua realitate privind succesiunea la tron.

Astfel, fără să fi aspirat la o asemenea calitate, principele Nicolae devenea o personalitate politică marcantă. Ca urmare a morții regelui Ferdinand, la 20 iulie 1927, principele Mihai a fost proclamat rege (avea doar șase ani), prerogativele sale fiind exercitate de Regenta. Deși nu exista un statut privind funcționarea Regentei, principele Nicolae era socotit "prim-regent", el fiind cel care citea Mesajul de deschidere a Parlamentului, era prezentat în primul plan în toate fotografiile în care apăreau regentii, asupra lui se concentra atenția liderilor politici. Principele Nicolae nu a acceptat să-și depășească condiția de membru al Regentei; nu era un vanitos și nu avea ambiții politice. Încă de la instalarea Regentei, principele i-a sugerat lui Ion I.C. Brătianu să constituie un guvern de "uniune națională", pentru a se diminua tensiunea politică din țară, generată mai ales de atitudinea opoziției în fața Partidului Național-Tărănesc. Propunerea regentului a fost întâmpinată cu un refuz categoric din partea lui Brătianu: "nu simți nevoia" unui asemenea guvern. Pe de altă parte, liderul național-tărănist Iuliu Maniu precizase, încă de la 20 iulie 1927, că partidul său recunoaște Regenta numai "de facto", nu și "de jure", deoarece ea nu a fost creată prin "concurșul liber exprimat al națiunii". El socotea că Regenta era o creație a liberalilor, și că înlăturarea lui Carol de la succesiune se datora lui Ion I.C. Brătianu, care și-a impus voința în fața regelui Ferdinand. De aceea, P.N.T. nu a ezitat să ceară anularea actului de la 4 ianuarie 1926 și urcarea pe tron a lui Carol. Regina Maria căuta să-i convingă pe diverșii lideri politici cu care discuta că numai prin alegerea ei în Regenta această instituție va dobândi prestigiul de care avea nevoie. Asadar, încă de la început, Regenta a fost o instituție contestată și subminată de unele partide și personalități politice de marcă, încât prestigiul ei a avut mult de suferit. Nimic nou în politica românească, în atenția nostalgicilor interbelici care cred cu tărie că atunci lucrurile erau mult diferite de cele din zilele noastre.

Theopyle Politéia

Carol al II-lea al României

Majestatea Sa **Carol al II-lea, Rege al României**, Principe de Hohenzollern-Sigmaringen (n. 15 octombrie 1893 - d. 4 aprilie 1953) a fost rege al României între 8 iunie 1930 și 6 septembrie 1940, când a trecut prerogativele sale regale în favoarea fiului său Mihai. Cunoscut și sub numele de Carol Caraiman, nume ales de tatăl său Ferdinand și folosit de Carol după ce a fost dezmoștenit și radiat din Casa Regală de Hohenzollern-Sigmaringen (între 1925 și 1930). Carol este fiul cel mare al regelui Ferdinand al României și al soției sale Regina Maria.

Carol a fost cunoscut pentru aventurile sale romantice mai mult decât pentru calitățile sale de conducător național. Carol s-a căsătorit pentru prima oară la Odessa, Ucraina pe 31 august 1918, în contradicție cu statutul casei regale, cu Ioana Maria Valentina Lambrino, ("Zizi" Lambrino) (1898-1953), fiica unui general român; căsătoria a fost anulată prin sentință a Tribunalului Ilfov în 1919 dar relația dintre cei doi a continuat și ulterior s-a născut un fiu considerat ca ilegitim, Mircea Gregor Carol Lambrino. Carol s-a căsătorit, la Atena, Grecia (10 martie 1921) cu Prințesa Elena a Greciei și Danemarcei. În cadrul acestei căsătorii s-a născut pe 25 octombrie 1921, Prințul Mihai. Acest mariaj s-a deteriorat la scurt timp prin aventura regelui cu Elena Lupescu (cunoscută ca "Magda Lupescu", 1895-1977), fiică a lui Nicolas Grünberg, un farmacist evreu, botezat creștin-ortodox, care a adoptat numele de Nicolae Lupescu.

Elena Lupescu a fost inițial soția ofițerului de armată Ion TâmpEANU. Ca rezultat al scandalului, Carol a renunțat la tron în decembrie 1925 în favoarea fiului său minor Mihai, care a devenit rege în iulie 1927. Carol și regina-mamă Elena au divorțat în 1928. Carol a avut de asemenea un fiu cu o necunoscută, Maria Martini. Pentru toate aceste aventuri istoricii l-au supranumit regele playboy.

Intorcându-se în țară pe 6 iunie 1930 în urma negocierilor cu Iuliu Maniu (cărui îi promite să renunțe la relația cu Elena Lupescu), Carol a fost proclamat rege după două zile. El o exilează însă pe regina-mamă Elena și o aduce pe Elena Lupescu la București. Domnia sa în următorul deceniu va sta sub semnul camarilei, grup de influență implicat în acte de corupție, cel mai faimos fiind Afacerea Skoda. Carol a încercat să influențeze cursul vieții politice românești, în primul rând prin manipularea partidelor Național Liberal și Național Țărănesc și a unor grupări anti-semite și din (ianuarie 1938) prin alegerea sa a miniștrilor. Pe 10 februarie 1938 a desființat partidele politice, ceea ce îi asigură puterea supremă. Tot în 1938 a inițiat o reformă administrativă de inspirație fascistă, prin care a împărțit teritoriul României în zece ținuturi.

Doi ani mai târziu, în anul 1940, forțat de presiunea politică a Uniunii Sovietice, Germaniei hitleriste, Bulgariei și a Ungariei horthyste să cedeze părți din teritoriul României Întregite, Carol a fost obligat să abdice în favoarea administrației pro-germană a generalului Ion Antonescu, în favoarea fiului său Mihai, stabilindu-se în final în Portugalia. Carol și Elena Lupescu s-au căsătorit la Rio de Janeiro, Brazilia, pe 3 iunie 1947, transformând-o pe aceasta în Prințesa Elena de Hohenzollern.

Carol a rămas în exil tot restul vieții sale. Se pare că atât în timpul celui de-al doilea război mondial cât și în perioada post-belică, Carol a făcut anumite încercări de a-și recupera tronul, dar nu a avut nici un sprijin politic intern sau extern. Carol a murit în Portugalia, fiind îngropat la capela Regilor Portugaliei din Estoril, iar în 2003 rămășițele sale au fost aduse în România, fiind reînhumat la Mănăstirea Curtea de Argeș, în afara bisericii în care se odihnesc regii României. Regele Mihai nu a participat la ceremonie, fiind reprezentat de Prințesa Margareta și Prințesele Radu.

Theopyle Politéia

Mihai al României

Mihai I, Rege al României, Principe al Romaniei, Principe de Hohenzollern (n. 25 octombrie 1921, Sinaia), cunoscut în perioada domniei tatălui său, Regele Carol al II-lea, ca Mihai, Mare Voievod de Alba-Iulia, a fost suveran al României între 20 iulie 1927 și 8 iunie 1930, precum și între 6 septembrie 1940 și 30 decembrie 1947. Este stră-strănepot al reginei Victoria a Marii Britanii și văr de gradul trei al reginei Elisabeta a II-a. Mihai este una dintre ultimele figuri publice în viață din perioada celui de-al Doilea Război Mondial.

Mihai a devenit pentru prima dată rege al României după moartea bunicului său Ferdinand, în urma renunțării la tron a lui Carol al II-lea din decembrie 1925. Detronat de tatăl său, după doar trei ani de domnie sub regență, a reprimat coroana un deceniu mai târziu, după abdicarea forțată a lui Carol al II-lea, domnind peste regimul progerman al mareșalului Ion Antonescu.

Din 1941, regele Mihai a fost mareșal al României. La 10 mai 1941, de ziua națională a României, prin decret semnat de Ion Antonescu, regele Mihai a fost înălțat la gradul de mareșal, bastonul fiindu-i înmănat de conducătorul statului. După colaborarea României cu Germania în al Doilea Război Mondial și după ce forțele sovietice au pătruns pe teritoriul României, regele Mihai a organizat la 23 august 1944 arestarea lui Antonescu. S-a opus guvernelor prosovietice din anii 1945-1946. A fost constrâns să abdice la 30 decembrie 1947 și s-a stabilit la Versoix (Elveția). Revenirea sa în țară nu a fost permisă până în 1997.

Deoarece Mihai avea doar 6 ani, o regență a fost formată din prințul Nicolae, patriarhul Miron Cristea și Gheorghe Buzdugan, președintele Înaltei Curți de Casație. În 1930, în contextul crizei economice, Carol al II-lea s-a întors în țară împreună cu Elena Lupescu. Parlamentul l-a desemnat pe Carol rege iar pe Mihai drept urmaș la tron cu titlul de „Mare Voievod de Alba-Iulia”. În septembrie 1940, Carol al II-lea i-a acordat puteri discreționare generalului Ion Antonescu care i-a impus să abdice în favoarea fiului său. Mihai (în vârstă de 18 ani) a fost proclamat rege fără depunerea vreunui jurământ pe constituție (abrogată la acea dată) și fără votul de aprobare al parlamentului (suspendat, redeschis abia în 1946). În schimb, Mihai a fost încoronat cu Coroana de Oțel și uns rege de Patriarhul României Nicodim Munteanu, în catedrala patriarhală din București imediat după abdicarea lui Carol al II-lea, la 6 septembrie, 1940. Astfel, Mihai a domnit a doua oară doar „prin grația Lui Dumnezeu”, ca rege absolut, de drept divin, nu și constituțional. În august 1944, pe măsură ce armatele Uniunii Sovietice se apropiau de frontiera estică a României, Mihai s-a alăturat politicianilor favorabili Aliaților, care îi includea pe comuniști. La 23 august 1944 Mihai l-a destituit și l-a arestat pe Antonescu. În aceeași noapte, noul prim-ministru, generalul locotenent Constantin Sănătescu, l-a încredințat pe Antonescu comuniștilor, care l-au predat sovieticilor la 1 septembrie 1944. Într-un apel radiodifuzat către națiune și armată, Mihai a proclamat loialitatea României față de Aliați, a acceptat un pretins armistițiu oferit de aceștia, a ordonat încetarea focului împotriva Aliaților și a declarat război Germaniei. Acestea, însă, nu au împiedicat o ocupație sovietică, rapidă, nici capturarea de către URSS a circa 130.000 de militari români, duși ulterior în prizonierat în Uniunea Sovietică, unde mulți au pierit în lagăre de muncă forțată.

În noiembrie 1947, Mihai a călătorit la Londra la nunta viitoarei regine Elisabeta a II-a, ocazie cu care a cunoscut-o pe prințesa Ana de Bourbon-Parma, care urma să-i devină soție. Regele Mihai „nu a vrut să se întoarcă, dar personalități americane și britanice [prezente la nunta regală] l-au încurajat să o facă”, conform unor „cercuri regaliste românești” citate de Washington Post. Mihai a revenit acasă „la sfatul expres al lui Winston Churchill”, care „se spune că l-ar fi sfătuit pe Mihai că «mai presus de orice, un rege trebuie să fie curajos»”. Potrivit propriei sale relatări, regele Mihai nu a avut astfel de intenții de a nu reveni acasă. După întoarcerea sa în România, Mihai a fost silit să abdice la 30 decembrie 1947.

În iunie 1948 s-a căsătorit cu prințesa Ana de Bourbon-Parma, cunoscută și sub numele de regina Ana a României, cu care are cinci fiice. Au trăit la început în Marea Britanie, ulterior s-au mutat în Elveția. Autoritățile române comuniste i-au retras cetățenia română în 1948.

Theopyle Politéia

A devenit pilot comercial pentru o companie de echipament aerian. A patronat fără succese notabile Comitetul Național Român, un grup care avea drept scop apărarea intereselor românești în Occident, prezentat uneori ca guvern român în exil, dar căruia democrațiile occidentale nu i-au recunoscut niciodată acest caracter.

În 1992, la trei ani după revoluția Română din 1989 prin care a fost înlăturat guvernul comunist, noul guvern român i-a permis regelui Mihai să revină în țară pentru a participa la prăznuirea Paștelui. Regele a fost întâmpinat de populație cu o simpatie deosebită. În București, peste un milion de persoane au ieșit în stradă pentru a-l vedea. Popularitatea regelui a îngrijorat guvernul președintelui Ion Iliescu, regelui interzicându-i-se accesul în România pentru următorii cinci ani. În 1997, după înfrângerea electorală a lui Iliescu de către președintele Emil Constantinescu, România i-a reactivat regelui Mihai cetățenia română și i-a permis să își reviziteze propria țară.

Copiii regelui Mihai:

Margareta (Margareta de România-Duda) (născută în 1949)

Elena (Helen Nixon McAteer) (născută în 1950)

Irina (născută în 1953)

Sofia (născută în 1957)

Maria (născută în 1964).

Potrivit legii salice de succesiune, cu valabilitate în ultima constituție democratică a regatului România, cea din 1923, la moartea regelui Mihai (presupunând că nu mai are băieți), în absența schimbării constituției, care ar necesita restaurarea monarhiei, succesiunea revine familiei de Hohenzollern-Sigmaringen, șeful acesteia, prințul Karl Friedrich de Hohenzollern, aflându-se pe prima poziție în ordinea de succesiune.

La 30 decembrie 2007, într-o ceremonie privată, Mihai a promulgat noul statut al casei regale, intitulat Normele fundamentale ale Familiei Regale a României, un act nestatutar, cu însemnătate eminemant simbolică, în absența aprobării Parlamentului, în comparație cu Legea vechiului Statut din 1884, pe care încearcă să îl înlocuiască, act prin care a desemnat-o pe principesa Margareta drept moștenitoare a tronului cu titlurile de Principesa Moștenitoare a României și de Custode al Coroanei României. Cu aceeași ocazie, Mihai a cerut parlamentului ca, în cazul în care națiunea română și parlamentul României vor considera potrivită restaurarea monarhiei, să renunțe la aplicarea legii salice de succesiune.

